

# ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 172

гр. Смолян, 10.05.2023 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на десети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър Хр. Маргаритов

Членове: Тоничка Д. Кисьова  
Мария Ан. Славчева

като разгледа докладваното от Мария Ан. Славчева Въззивно гражданско дело № 20235400500085 по описа за 2023 година

И за да се произнесе, взе в предвид следното :

Производството пред Смолянския окръжен съд е инициирано с въззивна жалба вх. №2714 от 23.12.2022 година от Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\*\*, със седалище и адрес на управление: ж.к. Мл. 3, бул. „Ал. М.“ № 51, вх. А, ет. 9, ап. офис 20, представлявано от управителите Ив. В. Д. и Д. В. Н. епозизирана чрез юрисконсулт Г. Г. против Решение №138 от 28.11.2022 година, постановено по гр.д. №261/2022 година по описа на Мадански районен съд, с което е признато за установено в отношенията между Н. Б. Р., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: с. Огл., общ. Рудозем, обл. Смолян и Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\*\*, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. Ал. М. № 51, бл. 0, вх. А, ет. 9, ап. офис 20, представлявано от Ив. В. Д. и Д. В. Н., че сключеният между Н. Б. Р. и Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\*\* договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) разстояние №1160756 от 20.05.2022 е нищожен на основание чл. 22 ЗПК, поради неспазване на изискванията на чл.11, ал. 1, т. 10 ЗПК, както и е осъден Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\*\* да заплати на Н. Б. Р., ЕГН \*\*\*\*\* от 50 лева (петдесет лева) разноски за заплатена държавна такса, както и Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\*\* да заплати на адв. М. В. М., АК Пл., съдебен адрес: гр. Пл., бул. П. ш. № 81, ет. 3, ап. Б сумата от 300 лева (триста лева) – адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАДВ.

Междувременно Смолянският окръжен съд е сезиран с молба вх. №1617/02.05.2023 година от „Ф. Б.“ЕООД, ЕИК \*\*\*\*\*, представлявано от управителите Ив. Д. и Д. Н., депозизирана чрез пълномощника им юрисконсулт Г. Г., с която е направено искане решаващият съд да постанови спиране настоящето производство до произнасяне на СЕС с окончателен съдебен акт по дело С-714/22, образувано въз основа на определение №31449/21.11.2022 година на СРС по гр.д. №4262/2022 година на 27 състав.

Постъпил е отговор на молбата за спиране от адв. М. М., пълномощник на въззиваемия Н. Б. Р.. В отговора се излагат пространни съображения за неоснователност на молбата. Излагат се доводи, че в настоящия случай не са налице предпоставките на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК и се поддържа, че решението на Съда на Европейския съюз по дело № С-714/22, образувано по преюдициално запитване с Определение № 31449/21.11.2022 г., на СРС по гр.д. № 24262/2022 г., ще има значение за правилното решаване на спора. Развива довод, че поставените въпроси засягат разходите за допълнителни услуги, уговорени към

договор за потребителски кредит, като тези за такси за възможност за отлагане и намаляване на вноски, никъде не се поставят въпроси за включване на възнаграждението за поръчител към ГПР-то, какъвто е и настоящия спор по делото. Ответната страна излага бланкетни твърдения, които по никакъв начин не се излагат като въпроси от СРС по гр.д.№ 24262/2022г. в Определение № 31449/21.11.2022г., и въз основа на който е образувано пред Съда на Европейския съюз дело № C-714/22.

С посоченото Определение № 31449/21.11.2022г., на СРС по гр.д.№ 24262/2022г., Съда на Европейския съюз по дело № C-714/22 е сезиран с въпроси, които не засягат настоящия предмет на делото и който вече са били предмет на разглеждане от СЕС, която практика съдилищата в страна прилагат от години, Решение по дело C-618/10, Решение по дело C-415/11, и цитираната в него практика.

Отделно от това се поддържа, че основанието за спиране по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК има предвид обусловеност, която се основава на връзката между субективните права и правопораждащите ги факти, като съдържание на конкретните правоотношения.

Делото, което е висящо пред Съда на ЕС C714/2022 г. е образувано по преюдициално запитване по няколко въпроса, чиито предмет не са засегнати субективни права или породени задължения, а е искане за тълкуване и правилно прилагане на цитираните директиви, което не може да създаде необходимата по смисъла на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК зависимост. Основанието за спиране по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК е налице, когато има висящ процес относно друг спор, който е преюдициален и по който със сила на пресъдено нещо ще бъдат признати или отречени права или факти, релевантни за субективното право по спряното производство. Връзката между делата, която има предвид чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК е обективната зависимост между две спорни правоотношения в съотношение на обуславящо и обусловено, която винаги е конкретно съществуваща, безспорно установена, пряко касае допустимостта или основателността на иска по обусловеното дело и поради това не предполага различия в преценките на съда по двете дела. Процесуалното значение на тази зависимост се изразява в това, че висящността на преюдициалния спор временно пречатства упражняването на правото на иск по обусловеното дело, доколкото нормата на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК императивно задължава съдът да преустанови процесуалните действия по разглеждането и приключването на делото с решение по съществото на спора.

В случая висящото дело пред СЕС не се явява обуславящо и не представлява абсолютна отрицателна процесуална предпоставка за упражняването на правото на иск и за развитието на процеса по настоящото дело. Настоящият съд е съд по същество на спора и не би могъл да спре производството пред себе си - т.е. не може да откаже да реши правния спор, а наличието на противоречива практика и неясноти по поставените запитвания към СЕС не е визирана в ГПК като основание за десезиране на съда (временно или окончателно).

Поддържа се също така, че, следва да се има предвид и разрешението по т. 1 от ТР № 8 от 7.05.2014 г. на ВКС по т. д. № 8/2013 г., ОСГТК, а именно че при образувано тълкувателно дело пред ВКС по обуславящ правен въпрос, производството по висящо дело може да се спира само в касационната инстанция на основание чл. 292 ГПК, а не и във въззивната и първата инстанция. Това още веднъж обосновава извода, че в случая не е налице основанието за спиране на производството по чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК.

Образуваното пред СЕС дело няма за предмет конкретен правен спор. По него трябва да бъде дадено тълкуване на съдържанието на конкретно посочени части от цитираните директиви, а не да бъде признато или отречено едно твърдяно право.

Наред с това, по поставените от съдия Д. по гр.д №24262/2022г. по описа на СРС въпроси, вече има формирана практика на СЕС, която съдилищата в страна прилагат от години, Решение по дело C-618/10, Решение по дело C-415/11, и цитираната в него практика.

Предлага предвид изложените в отговора съображения и Окръжен съд Варна и Габрово, които в своите определения: Определение № 1561 от 24.04.2023г. по в.ч.гр.д.№ 673/23г. , Определение № 1593 от 26.04.2023г., по в.ч.гр.д.№ 681/23г. , Определение от 02.05.2023г., по в.ч.гр.д.№ 114/2023г. по описа на Окръжен съд Габрово.Отделно от това твърди,че вече и Районен съд С. се е произнасял по същата молба от страна на ответника в свое Определение № 4333 от 01.02.2023г., по гр.д.№ 20221110162105/2022г., по опис на 40 гр.състав, като приема че: „не са налице

основания за спиране на производството по настоящото дело, доколкото по въпросите, по които е отправено преюдициално запитване по гр. д. № 24262/2022г., вече съществува практика на СЕС, която националните съдилища прилагат“

Окръжният съд намира,че производството по в.гр.д.85/2023 година по описа на съда ще следва да бъде спряно на основание чл.633във вр. С чл.631 ал.1 ГПК по следните съображения:

На съда е служебно известно по повод други еднотипни дела, че в съда на ЕСв Люксембург е образувано дело № C-714/22 по описа на Съда на Европейския съюз, по което няма постановено решение,въз основа направено преюдициално запитване с Определение № 31449/21.11.2022 г. на СРС по гр.д. 20221110124262/2022 г., 27-ми състав имащи връзка с предмета на настоящото дело:

- Следва ли чл. 3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО да се тълкува в смисъл, че разходите за допълнителни услуги, уговорени към договор за потребителски кредит, като такси за възможност за отлагане и намаляване на вноски, представляват част от годишния процент на разходите по кредита?

- Следва ли чл. 10, пар. 2 буква „ж“ от Директива 2008/48/ЕО да се тълкува в смисъл, че неправилното посочване на годишния процент на разходите в договор за кредит, сключен между търговец и потребител, следва да се приеме за липса на посочване на годишен процент на разходите в договора за кредит и националният съд да приложипоследниците на вътрешното си правило, предвидени за непосочване на годишния процент на разходите в договор за потребителски кредит?• Следва ли чл. 22, пар. 4 на Директива 2008/48/ЕО да се тълкува в смисъл, че предвидена от националния законодател санкция за нищожност на договора за потребителски кредит, при която се връща само отпуснатата главница, е пропорционална за случаите, в които договор за потребителски кредит не съдържа точно посочване на годишния процент на разходите?

- Член 6, параграф 1 и чл. 7 параграф 1 от Директива 93/13, както и принципът за ефективност трябва ли да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба, която позволява част от процесуалните разноски да се възлагат върху потребителя в случаите на 1) частично уважаване на претенция за недължимост ма суми в следствие на установяване на неравноправен характер на договорна клауза 2) практическата невъзможност или прекомерна трудност в упражняване на правата на потребителите по конкретизиране на размера на претенцията; 3) във всички случаи, когато е налице неравноправна клауза, включително в случаите, когато наличието на неравноправна клауза не се отразява пряко на размера на претенцията на кредитора изцяло или частично или не е свързана пряко с предмета на делото?

Настоящият състав счита, че наличието на висящо дело по преюдициално запитване на български национален съд в Съда на ЕС, имащо връзка с предмета на настоящото дело и обуславящо изхода му, налага спиране на производството по същото, на основание чл. 631, ал. 1 от ГПК до приключване на процедурата по чл. 267ДФЕС и произнасяне на Съда на ЕС. Чл. 628 от ГПК задължава всеки български съд да отправи запитване до СЕС в случаите, когато тълкуване на разпоредба на правото на ЕС е от значение за правилното решаване на делото. Решението на СЕС обаче е задължително за всички съдилища в България съгласно чл. 633 от ГПК. Следователно когато е отправено от един български съд, но пред друг съд се

поставят същите въпроси за правилното решаване, на които е необходимо тълкуване на същите разпоредби на правото на ЕС и в идентичен аспект, вторият съд също дължи спиране, тъй като е безпредметно да се изисква от него отправяне на идентично преюдициално запитване. Адресат на задълженията по чл. 631, ал. 1 от ГПК е не само отправилният питането съд, но за всеки съд, за който отговорите на отправеното от преходния съд преюдициално запитване биха били от значение за правилното решаване на спора.

По изложените съображения Смолянският окръжен съд

## **ОПРЕДЕЛИ:**

СПИРА на основание чл. 633, във вр. чл. 631, ал. 1 от ГПК производството по в.гр. дело № 85/2023 година по описа на Смолянски окръжен съд до приключване на дело СЕС с окончателен съдебен акт по дело С-714/22, образувано въз основа на определение №31449/21.11.2022 година на СРС по гр.д. №4262/2022 година на 27 състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване в едноседмичен срок от съобщението на страните пред ПАС.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_